

2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja błędnie uznała, iż przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowią środek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i że jako takie przyznały selektywną korzyść niektórym podmiotom. W szczególności Komisja błędnie określiła system odniesienia dla oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i błędnie uznała dwie odmienne sytuacje za porównywalne z sytuacją, w której ma zastosowanie zwolnienie podatkowe dla finansowania grup. W wyniku jednego z tych błędów lub obu Komisja błędnie uznała, że przepisy te przyznały selektywną korzyść niektórym podmiotom na rynku. Poza tym skarżący twierdzi, że Komisja błędnie uznała, że przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowią zbiór przepisów odrębny od ogólnego systemu podatku od osób prawnych w Zjednoczonym Królestwie, jednocześnie nie biorąc pod uwagę innych aspektów systemu podatku od osób prawnych w Zjednoczonym Królestwie, które to aspekty należy uwzględnić wraz połączeniu z przepisami dotyczącymi kontrolowanych spółek zagranicznych. W wyniku tego analiza Komisji dotycząca porównywalności i selektywności jest obciążona oczywistymi błędami w ocenie istotnych okoliczności faktycznych i narusza prawo.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że nawet jeżeli przyjąć, iż rozpatrywane środki dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowiły pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że brak było uzasadnienia dla zgodności rozpatrywanych środków z unijnymi regułami pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nielogiczna i niespójna, gdyż Komisja prawidłowo uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy o podatkach z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w wypadkach, w których jedynym powodem zastosowania obciążenia z tytułu kontrolowanych spółek zagranicznych jest kryterium „kapitału związanego z Zjednoczonym Królestwem”, ponieważ kryterium to może być nazbyt trudne do zastosowania w praktyce, a jednocześnie i bez przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia Komisja twierdzi, że wspomniany rozdział 9 nigdy nie jest uzasadniony w wypadkach, w których kryterium funkcji decyzyjnych i zarządczych powoduje zastosowanie obciążenia z tytułu kontrolowanych spółek zagranicznych. W rzeczywistości, chociaż sytuacja jest jasna, mając na uwadze okoliczności faktyczne dotyczące skarżących, kryterium funkcji decyzyjnych i zarządczych jest generalnie nieproporcjonalnie trudne do stosowania w praktyce, wobec czego Komisja powinna była uznać, iż wspomniany rozdział 9 jest uzasadniony również w kontekście tego kryterium, i w konsekwencji stwierdzić, że nie występuje pomoc państwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że gdyby należało utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję, jej wykonanie poprzez odzyskanie rzekomej pomocy państwa od skarżących naruszałoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, mając na uwadze, że w przypadku skarżących przedmiotowe kontrolowane spółki zagraniczne mają siedziby w innych państwach członkowskich.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami prawa Unii.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że Komisja nie uzasadniła odpowiednio zasadniczych elementów w zaskarżonej decyzji. Komisja nie uwzględniła w istotnym zakresie zwolnienia dotyczącego „zasobów kwalifikowanych” i nie przeprowadziła analizy jego powodów lub uzasadnienia. Inne przykłady obejmują wniosek, że obciążenie z tytułu kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5 może być stosowane z użyciem kryterium funkcji decyzyjnych i zarządczych bez trudności lub nieproporcjonalnego ciężaru.
7. Zarzut siódmy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga od Komisji przejrzystości i przewidywalności w jej postępowaniach administracyjnych i wydawania decyzji w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądne ze strony Komisji, że potrzebowała ponad cztery lata na wydanie decyzji wszczynającej dochodzenie w niniejszej sprawie i że decyzję wydała ponad sześć lat po wejściu w życie spornego środka.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – W.S. Atkins International/Komisja

(Sprawa T-758/19)

(2020/C 27/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: W.S. Atkins International (Epsom, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- alternatywnie – stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on swobodę przedsiębiorczości strony skarżącej na podstawie art. 49 TFUE; i
- w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa lub oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, iż system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („zaskarżony środek”) doprowadził do korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa lub oczywistego błędu w ocenie przy określeniu systemu odniesienia dla celów analizy „selektywności”.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie poprzez błędne lub niepełne określenie istotnych celów wybranego przez nią systemu odniesienia oraz poprzez ich błędne zrozumienie.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie poprzez uznanie, że zaskarżony środek stanowi odstępstwo od wybranego przez nią systemu odniesienia.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszeń prawa lub oczywistych błędów w ocenie poprzez błędne zaklasyfikowanie zaskarżonego środka jako *prima facie* selektywnego, przyjmując błędnie, iż wiązało się z nim odmienne traktowanie przedsiębiorstw znajdujących się w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa, uwzględniając dyrektywę Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾ w swej ocenie selektywności zaskarżonego środka, podczas gdy akt ten wszedł w życie dopiero po zakończeniu okresu, w którym Komisja stwierdziła, że zaskarżony środek stanowi pomoc państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja stanowi nadużycie uprawnień przez Komisję naruszające suwerenność podatkową Zjednoczonego Królestwa.
8. Zarzut ósmy dotyczy tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, uznając, iż rzekome odstępstwo nie jest uzasadnione w stosunku do opodatkowania nieoperacyjnego zysku finansowego z pożyczek udzielonych w ramach umów kwalifikowanej pożyczki objętych *prima facie* sekcją 371EB („UK activities”) Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy o podatkach z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)]. W odniesieniu do zwolnień „kwalifikowanych zasobów” i „zysków z dopasowanych odsetek” decyzja Komisji jest wadliwa ze względu na brak przedstawienia jakichkolwiek powodów w stosunku do ich uzasadnienia lub jego braku.
9. Zarzut dziewiąty dotyczy tego, że Komisja działała z naruszeniem art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽²⁾ oraz z naruszeniem zasady dobrej administracji na podstawie art. 41 karty praw podstawowych. W szczególności nie wskazała w decyzji wszczynającej postępowanie, że ma zastrzeżenia co do zasadności „zwolnienia w wysokości 75 %” na podstawie sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010, aby uniknąć praktycznej trudności w prowadzeniu analizy istotnych funkcji decyzyjnych i zarządczych w związku z działalnością w zakresie pożyczek wewnątrz grupy, takiej jak udzielenie zainteresowanym stronom odpowiedniej możliwości ustosunkowania się do tego; w toku prowadzonego przez nią dochodzenia nie zwróciła się do zainteresowanych stron o uwagi w tym względzie, a w zaskarżonej decyzji nie uwzględniła takich uwag, które faktycznie zostały przedstawione przez strony. W konsekwencji zaskarżona decyzja jest nieważna.

10. Zarzut dziesiąty dotyczy tego, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że opodatkowanie spółki ze Zjednoczonego Królestwa obejmujące zyski zagranicznych spółek zależnych „do wysokości, jaka przypada na aktywa i działania krajowe” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości i że zaskarżony środek nie był konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami traktatowymi.

Na poparcie (alternatywnego) żądania stwierdzenia nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji strona skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet jeżeli (co jest kwestionowane) zaskarżony środek stanowi system pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie naruszyłyby podstawowych zasad prawa Unii, oraz nakazując odzyskanie niezależnie od tego, czy założenie kontrolowanej spółki zagranicznej i udzielanie przez nią pożyczek spółkom grupy niebędącym rezydentami w rzeczywistości stanowiło wykonanie swobody przedsiębiorczości. Konkretnie w niniejszej sprawie odzyskanie naruszałoby swobodę przedsiębiorczości strony skarżącej zagwarantowaną w art. 49 TFUE. Zważywszy na takie naruszenie należy stwierdzić nieważność nakazanego w art. 2 zaskarżonej decyzji odzyskania pomocy.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – Yalwen/Komisja

(Sprawa T-759/19)

(2020/C 27/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yalwen Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, L 216, s. 1);
- alternatywnie – stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim narusza on swobodę przedsiębiorczości skarżącego na podstawie art. 49 TFUE; i
- w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa lub oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, iż system zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („zaskarżony środek”) doprowadził do korzyści gospodarczej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.